

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6765/06
29.06.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Ружом Урошевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље АА, против решења Министарства одбране Републике Србије, Сектор за материјалне ресурсе бр. 3527-2 од 24. 11. 2006. године, у правној ствари утврђивања права на новчану накнаду, у нејавној седници већа одржаној дана 29. 06. 2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства одбране Републике Србије, Сектор за материјалне ресурсе бр. 3527-2 од 24. 11. 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења начелника "ББ" Уп. број 155-1/732 од 19. 10. 2006. године, којим је одбијен њен захтев за признавање права на накнаду плате за део неискоришћеног годишњег одмора за 2005. годину, у трајању од 13 радних дана.

Тужиља тужбом оспорава законитост решења туженог органа и наводи да чињеница да је прихватила да јој служба у Војсци престане са 31. 03. 2005. године и да се одрекла права на жалбу, не представља разлог да јој се ускрати право да користи годишњи одмор, односно право да јој се исплати накнада за део неискоришћеног годишњег одмора. Сматра да је постојала могућност да одмор искористи у периоду од доношења одлуке министра одбране број 2912-3 од 11. 03. 2005. године до 31. 03. 2005. године, када јој је престала служба, али јој то није омогућено, па предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да се немогућност тужиље да искористи део годишњег одмора за 2005. годину не може приписати пропусту војне организације или претпостављеног старешине, па остајући у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења предлаже да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96) оценом навода у тужби, одговору на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из списка ове управне ствари произлази да је начелник "ББ" донео решење инт. број 2945-14 од 31. 03. 2005. године, којим се утврђује да је тужиљи престала служба у Војсци Југославије са 31. 03. 2005. године из разлога садржаних у одредби члана 143. став 1. тачка 9. Закона о Војсци Југославије, односно због укидања радног места или смањења броја извршилаца на једном радном месту. С обзиром да пре доношења решења тужиља није искористила годишњи одмор у трајању од 13 дана, поднела је захтев да јој се исплати накнада плате за неискоришћени годишњи одмор, који је одбијен са разлога што је дала изјаву у којој се изјаснила да прихвата да јој служба престане са 31. 03. 2005. године. Одбијајући жалбу тужиље, тужени орган у образложењу решења наводи да нису испуњени услови из члана 103. став 3. и 4. Закона о Војсци Југославије за признавање траженог права јер се немогућност тужиље да искористи преостали део годишњег одмора не може приписати пропусту претпостављеног старешине или томе да јој из других разлога није омогућено коришћење годишњег одмора. Разлог што тужиља није искористила годишњи одмор је у чињеници да је неопозиво изјавила 04. 04. 2005. године да се одриче права на жалбу на решење о престанку службе и што је прихватила да јој служба престане са 31. 03. 2005. године.

Међутим, по оцени Врховног суда Србије, изјава тужиље дата 04. 04. 2005. године – после доношења решења о престанку службе, да је сагласна да јој служба престане са 31. 03. 2005. године и да се одриче права на жалбу, не значи да се одриче и права која су јој до дана доношења решења припадала, па самим тим ни права на годишњи одмор за који је у поступку неспорно утврђено да јој припада у трајању од 13 радних дана. Осим тога, право на годишњи одмор је неотуђиво право запосленог кога се, у смислу одредбе члана 68. Закона о раду («Службени гласник РС» број 24/05 и 61/05), запослени не може одрећи, нити му се то право може ускратити.

Имајући у виду да је тужиљи решење о престанку службе донето истог дана када је решењем утврђено да јој служба престаје, очигледно је да јој није омогућено коришћење годишњег одмора пропустом претпостављеног старешине те да јој припада накнада плате за број дана неискоришћеног годишњег

представљеног старешине, те да јој припада накнада плате за овеј дана пензионисања годишњег одмора.

На основу изложеног, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је тужбу уважио и оспорено решење поништио, одлучујући као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима, а у поновном поступку тужени орган је везан правним схватањем и примедбама суда изнетим у овој пресуди, у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 29.06.2007. године, У 6765/06

Записничар Председник већа - судија

Ружа Урошевић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ